

PĀVILS – PAGĀNU APUSTULIS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ap. d. 6:9-15, 9:1-9, 1. Sam. 16:7, Mat. 7:1, Ap. d. 11:19-21, 15:1-5.

ATMIŅAS PANTS:

„To dzirdējuši, viņi norimās, sāka slavēt Dievu un teica: 'Tāpat arī pagāniem Dievs ir devis atgriešanos no grēkiem, lai tie dzīvotu.'” (Ap.d. 11:18)

Nav grūti saprast Saulu no Tarsas (pēc atgriešanās pazīstams arī kā apustulis Pāvils) un kāpēc viņš darīja to, ko darīja. Viņš bija nodevis jūds, visu savu dzīvi mācīts, cik svarīgs ir likums un ka drīz nāks Israēla politiskā atbrīvošana. Domu par ilgi gaidīto Mesiju, kurš apkaunojoši vajāts kā visjaunākais noziedznieks, viņam bija pārāk grūti panest.

Tāpēc nav brīnums, ka viņš bija pārliecināts, ka Jēzus sekotāji pārkāpj Toru un tādā veidā traucē Israēlam paredzētajam Dieva plānam. Viņš uzskatīja, ka apgalvojumi par to, ka krustā sistais Jēzus bija Mesija un ka viņš ir uzmodies no mirušiem, ir vistīrākā atkrišana. Pret tādām muļķībām un arī pret ikvienu, kas atteicās atnest šādus uzskatus, nevarēja būt nekādas iecietības. Sauls bija apņēmies būt Dieva ierocis, lai atbrīvotu Israēlu no šādiem uzskatiem. Tāpat vispirms viņš Svēto Rakstu lappusēs parādās kā vardarbīgs to savu tautiešu jūdu vajātājs, kuri ticēja, ka Jēzus ir Mesija.

Dievam turpretī bija pilnīgi citāds plāns Saula dzīvei, plāns, ko viņš nekad nebūtu iedomājies: šis jūds ne tikai apliecināja Jēzu kā Mesiju, viņš to darīja pat pagānu vidū!

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles studijām 1. jūlijā.

Kristiešu vajātājs

Sauls no Tarsas pirmo reizi minēts Apustuļu darbos kā viens no tiem, kas bija iesaistīts Stefana nomētāšanā ar akmeņiem (Ap. d. 7:58) un pēc tam saistībā ar daudz plašākām vajāšanām, kas izcēlās Jeruzālemē (Ap. d. 8:1-5). Pēterim, Stefanam, Filipam un Pāvilam ir nozīmīga loma Apustuļu darbu grāmatā, jo viņi bija iesaistīti notikumos, kas noveda pie kristīgās ticības izplatīšanās ārpus jūdu pasaules. Stefanam ir īpaša nozīme, jo viņa sludināšanai un mocekļa nāvei, kā izrādās, bija pamatīga ietekme uz Saulu no Tarsas.

Pats Stefans bija grieķiski runājošs jūds un viens no septiņiem diakoniem (Ap. d. 6:3-6). Saskaņā ar Apustuļu darbiem grupa ieceļojušu jūdu, kas bija atnākuši dzīvot Jeruzālemē (Ap. d. 6:9), uzsāka strīdu ar Stefanu par viņa sludināšanas saturu. Iespējams, pat ļoti ticams, ka Sauls no Tarsas bija iesaistīts šajā strīdā.

Izlasi Ap. d. 6:9-15. Kāda apsūdzība tika celta pret Stefanu? Ko šī apsūdzība tev atgādina? (Skat. arī Mat. 26:59-61) _____

Nežēlīgais naidis pret Stefana sludināšanu acīmredzot izcēlies divu dažādu iemeslu dēļ. No vienas puses, Stefans izsauca pretinieku dusmas, jo pirmajā vietā viņam nebija jūdu likums un templis, kas bija kļuvuši par galveno jūdaismā un bija augsti vērtēti reliģiskās un nacionālās identitātes simboli. Bet Stefans darīja vairāk, nekā tikai pazemināja šīs divas dārgās ikonās. Viņš enerģiski sludināja, ka Jēzus, krustā sistais un augšāmceltais Mesija, ir patiesais jūdu ticības centrs.

Nav brīnums, ka tas sadusmoja farizeju Saulu (Fil. 3:3-6). Farizeji bija jūdu reliģisks grupējums, kas ļoti stingri ievēroja jūdu likumus. Sauls redzēja, ka lielie, pravietiskie Dieva valstības apsolījumi vēl nebija piepildījušies (Dan. 2, Cak. 8:23, Jes. 40-55), un viņš, iespējams, ticēja, ka viņa uzdevums ir palīdzēt Dievam tuvināt šo dienu, attīrot Israēlu no reliģiskas samaitātības, ieskaitot uzskatu, ka šis Jēzus bija Mesija.

Būdamis pārliecināts par savu taisnību, Sauls bija gatavs nogalināt tos, kurus viņš uzskatīja par nepareiziem. Lai gan mums ir vajadzīga dedzība par to, kam mēs ticam, kā lai mēs iemācāmies apvaldīt savu degsmi, saprotot, ka reizēm mums var arī nebūt taisnība? _____

Saula atgriešanās

„Viņš jautāja: ‘Kas tu esi, Kungs?’ Tas atbildēja: ‘Es esmu Jēzus, ko tu vajā.’” (Ap. d. 9:5)

Lai gan Sauls pirmkristiešu draudzes vajāšanas uzsāka diezgan neievērojami (viņš bija tikai Stefana mocītāju drēbju turētājs), tās ātri pieauga spēkā (skat. Ap. d. 8:1-3, 9:1,2,13,14,21; 22:3-5). Tie daži vārdi, ko Lūka lieto, lai aprakstītu Saulu, atstāj nikna, mežonīga zvēra vai slepkavojoša kareivja, kas grib iznīcināt savu pretinieku, imidžu. Vārds, kas tulkots kā „postīja” Ap. d. 8:3, piemēram, ir lietots Vecās Derības grieķu tulkojumā (Ps. 80:13), lai aprakstītu nekontrolētu un postošu mežacūkas uzvedību. Saula karš pret kristiešiem noteikti nebija ērtību jautājums, bet gan bija pārdomāts plāns, lai iznīcinātu kristīgo ticību.

Izlasi trīs Saula atgriešanās aprakstus (Ap. d. 9:1-18, 22:6-21 un 26:12-19).

Kāda loma ir Dieva žēlastībai šajā piedzīvojumā? Citiem vārdiem, cik daudz Sauls bija pelnījis labvēlību, ko Kungs viņam parādīja? _____

No cilvēciskā viedokļa Saula atgriešanās šķita neiespējama (tāpēc daudzi bija skeptiski noskaņoti, kad pirmo reizi to dzirdēja).

Vienīgais, ko Sauls bija pelnījis, bija sods, bet Dievs šim dedzīgajam jūdam tomēr parādīja žēlastību. Ir svarīgi atzīmēt, ka Saula atgriešanās tomēr nenotika vakuumā, ne arī tā tika panākta piespiedu kārtā.

Sauls nebija ateists. Viņš bija reliģiozs cilvēks, lai gan smagi kļūdījās savā izpratnē par Dievu. Jēzus vārdi Pāvilam „grūti tev ir pret dzelksni spārdīt” (Ap. d. 26:14) norāda, ka Gars Saulu bija pārliecinājis. Senajā pasaulē „dzenulis” bija nūja ar asumu, ko lietoja, lai piebikstītu vērsim, kad tas pretojās un negribēja vilkt arklus. Sauls kādu laiku pretojās Dieva dunkām, bet beigās ceļā uz Damasku brīnumaina sastapšanās ar augšāmcēlušos Jēzu pamudināja Saulu vairs kauju neturpināt.

Atceries savu atgriešanās stāstu. Varbūt tas nebija tik dramatisks kā Pāvilam (lielākā daļa tādu nav), bet kādā līdzīgā veidā arī tu biji Dieva žēlastības saņēmējs? Kāpēc ir svarīgi nekad neaizmirst to, kas mums ir dots Kristū? _____

Sauls Damaskā

Laikā, kad notika Saula sastapšanās ar Jēzu, viņš tika padarīts aklis un tad pamācīts doties uz kāda vīra, vārdā Jūdas, namu un tur gaidīt kādu citu cilvēku – Hananju. Nav šaubu, ka Saula fiziskais aklums bija spēcīgs atgādinājums par garīgo aklumu, kas viņam bija licis vajāt Jēzus sekotājus.

Jēzus parādīšanās viņam uz Damaskas ceļa izmainīja visu. Tas, ko Sauls bija uzskatījis par pilnīgu taisnību, izrādījās absolūti nepareizs. Tā vietā, lai kalpotu Dievam, izrādījās, ka viņš bija darbojies pret Viņu. Sauls Damaskā iegāja kā cits cilvēks – ne kā lepnais un dedzīgais farizejs, kad viņš atstāja Jeruzālemi. Tā vietā, lai ēstu un dzertu, viņš trīs dienas Damaskā pavadīja lūgšanās un gavēšanā, pārdomājot visu, kas bija noticis.

Izlasi Ap. d. 9:10-14. Iedomājies, kam vajadzēja norisināties Hananjas prātā: Sauls tagad ne tikai ticēja Jēzum, viņš arī bija Pāvils, Dieva izraudzīts apustulis evaņģēlija pasludināšanai pagānu pasaulē (skat. Ap. d. 26:16-18). _____

Nav brīnums, ka Hananja bija nedaudz samulsis. Zinot, ka Jeruzālemes draudze svārstījās attiecībā uz Pāvila pieņemšanu trīs gadus pēc viņa atgriešanās (Ap. d. 9:26-30), varam iedomāties, kādi jautājumi un bažas pildīja ticīgo sirdis Damaskā tikai dažas dienas pēc notikušā!

Atceries, ka Hananja arī saņēma atklāsmi no Kunga, kas viņam paziņoja pārsteidzošās un negaidītās ziņas par Saulu no Tarsas. Nekas mazāks par atklāsmi nevarēja viņu pārliecināt, ka tas, kas viņam tika stāstīts par Saulu, bija patiesība – ticīgo jūdu ienaidnieks tagad bija kļuvis viens no viņiem.

Sauls bija aizgājis no Jeruzālemes ar augsto priesteru atļauju un pilnvaru izsakņot kristīgo ticību (Ap. d. 26:12). Dievam tomēr bija pilnīgi citāda pilnvara Saulam, kas balstījās uz daudz lielāku autoritāti. Saulam bija jānes evaņģēlijs pagānu pasaulei. Šī doma Ananijam un citiem ticīgajiem jūdiem bija vēl šokējošāka nekā Saula atgriešanās.

Tur, kur Sauls centās iznīcināt kristīgo ticību, Dievs tagad izmantoja viņu, lai izplatītu to tālu pāri tām robežām, kādas ticīgie jūdi spēja iedomāties.

Izlasi 1. Sam. 16:7, Mat. 7:1 un 1. Kor. 4:5. Kāda ir šo pantu vēsts attiecībā uz to, kāpēc mums vajadzētu būt uzmanīgiem, vērtējot citu cilvēku garīgo pieredzi? Kādas kļūdas jūs esat pieļāvuši, spriežot par citiem, un ko jūs esat iemācījušies no šīm kļūdām? _____

Evaņģēlijs dodas pie pagāniem

Kur tika nodibināta pirmā pagāņu draudze? Kādi notikumi lika ticīgajiem turp doties? (Ap. d. 11:19-21, 26) Ko tas tev atgādina no Vecās Derības laikiem? (Skat. Dan. 2.)

Vajāšanas, kas izcēlās Jeruzālemē pēc Stefana nāves, lika daudziem jūdu ticīgajiem bēgt 300 km uz ziemeļiem, uz Antiohiju. Antiohija kā Romas Sīrijas provinces galvaspilsēta nozīmīguma ziņā bija trešā aiz Romas un Aleksandrijas. Tās iedzīvotāji, aptuveni 500 tūkstoši, bija īpaši kosmopolītiski, kas padarīja to par ideālu vietu ne tikai pagāņu draudzei, bet arī pasaulplašas agrīnās draudzes misijas sākumam.

Kas notika Antiohijā, izraisot Barnabas apmeklējumu un viņa lēmumu aicināt Pāvilu pievienoties viņam Antiohijā? Kā šeit ir attēlota draudze? (Ap.d. 11:20-26)

Izveidot Pāvila dzīves hronoloģiju ir grūti, bet izskatās, ka starp viņa Jeruzālemes apmeklējumu pēc atgriešanās (Ap. d. 9:26-30) un Barnabas aicinājumu pievienoties viņam Antiohijā pagāja kādi pieci gadi. Ko Pāvils darīja visus šos gadus? Ir grūti to precīzi pateikt, bet, balstoties uz viņa komentāriem Gal. 1:21, viņš sludināja evaņģēliju Sīrijas un Sicīlijas apkaimē. Daži uzskata, ka šajā laikā ģimene atņēma viņam viņa mantojuma daļu (Fil. 3:8) un viņam nācās pārciest daudz grūtību, ko viņš apraksta 2. Kor. 11:23-28. Antiohijas draudze Gara vadībā plauka. Apraksts Ap. d. 13:1 norāda, ka kosmopolītiskā pilsētas daba drīz vien atspoguļojās pašas draudzes etniskajā un kultūras dažādībā (Barnaba bija no Kipras, Lūkijs no Kirēnas, Pāvils no Sicīlijas, Simons, jādāmā, no Āfrikas, kā arī visi atgrieztie pagāni). Tagad Gars centās aiznest evaņģēliju pat vēl lielākam skaitam pagāņu, izmantojot Antiohiju kā pamatu vēl tālākām misijas aktivitātēm aiz Sīrijas un Jūdejas robežām.

Izlasī vēlreiz Ap. d. 11:19-26. Ko mēs varam mācīties no draudzes Antiohijā, kas kultūras un etniskā ziņā bija ļoti daudzkrāsaina draudze, palīdzot mūsdienu draudzēm pārņemt no tās to, kas tur bija labs?

Konflikts draudzes iekšienē

Protams, nekas cilvēcisks nav perfekts, un nepagāja ilgs laiks, kad agrīnajā ticīgo kopienā sākās nesaskaņas.

Ne visiem patika, ka draudzē ienāca pagānu ticīgie. Neapmierinātība nebija pagānu misijas dēļ, bet gan par to, uz kāda pamata pagāniem vajadzētu ļaut pievienoties. Dažiem likās, ka ticība Jēzum nav pietiekams faktors, kas nosaka, vai cilvēks ir kristietis. Ticībai, viņi argumentēja, jātiek papildinātai ar apgraižīšanu un paklausību Mozus likumiem. Lai kļūtu par īstiem kristiešiem, viņi apgalvoja, pagāniem jātiek apgraižītiem Pētera piedzīvojumā ar Kornēliju un reakcijā, kas tam sekoja, mēs varam redzēt, cik liela bija plaša starp jūdiem un pagāniem (Ap.d. 10:1–11:18).

Oficiālās vizītes no Jeruzālemes, kas pārraudzīja Filipa darbu Samarijā un darbu ar pagāniem Antiohijā (Ap.d. 11:22), var radīt bažas par to, vai nejūdi tika uzņemti kristīgo kopienā. Taču reakcija uz to, ka Pēteris kristīja Kornēliju, neapgraižītu romiešu kareivi, ir skaidrs piemērs nesaskaņām, kas pagānu jautājumā pastāvēja pirmo kristiešu starpā. Tāda īpaša pagāna kā Kornēlijs uzņemšana dažiem varēja likt justies neērti, bet Pāvila apzinātās pūles plaši atvērt draudzes durvis pagāniem uz ticības Jēzum pamata izraisīja tišus centienus graut Pāvila kalpošanu.

*Kā daži ticīgie no Jūdejas centās izjaukt Pāvila darbu ar pagāniem Antiohijā?
Ap. d. 15:1-5 _____*

Lai gan Jeruzālemes koncils Ap. d. 15. nodaļā galu galā nostājās Pāvila pusē apgraižīšanas jautājumā, pretestība Pāvila kalpošanai turpinājās. Aptuveni septiņus gadus vēlāk, Pāvila pēdējās Jeruzālemes vizītes laikā, daudzi vēl joprojām ar aizdomām skatījās uz Pāvila evaņģēliju. Patiesībā, kad Pāvils apmeklēja templi, viņš gandrīz zaudēja savu dzīvību, jūdiem no Āzijas saucot: „Israēlieši, palīgā! Šis ir tas cilvēks, kas visur māca pret mūsu tautu, pret Mozus likumu un šo vietu.” (Ap. d. 21:28, skat. arī 21:20, 21)

Iedomājies sevi šo ticīgo jūdu vietā, kuri bija nobažījušies par Pāvila mācību. Kāpēc viņu bažas un pretestība ir saprotama? Ko mēs no tā varam mācīties par to, kā mūsu aizspriedumainās idejas, kā arī kultūras (un pat reliģiskie) uzskati var mūs novirzīt no pareizā ceļa? Kā mēs varam iemācīties pasargāt sevi no tām pašām kļūdām, lai arī cik labi bijuši mūsu nodomi? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Par saikni starp personīgu atgriešanos un draudzi izlasi E. Vaitas grāmātā „Liecības draudzei”, 3. sēj., nodaju „Personīgā neatkarība”, 430.–434. lpp. Par Pāvila agrīno dzīvi un atgriešanos lasi SDA Bībeles komentāros, 6. sēj., 226.–234. lpp.

„Agrāk Pāvils bija pazīstams kā jūdu reliģijas aizstāvis un nenogurstošs Jēzus sekotāju vajātājs. Drosme, patstāvība un neatlaidība, viņa apdāvinātība un izglītība to darīja spējīgu darboties gandrīz jebkurā jomā. Viņš varēja neparasti skaidri spriest un ar iznīcinošu sarkasmu nostādīt pretinieku neapskaužamā gaismā. Un nu jūdi redzēja šo jauno, ārkārtīgi daudzsološo cilvēku pievienojamies tiem, kurus viņš agrāk vajāja, un droši sludinām Jēzus vārdā.

Kaujā kritis ģenerālis ir zaudējums armijai, tomēr viņa nāve nedod papildus spēkus ienaidniekam. Turpretī, ja kāds ievērojams vīrs pievienojas pretinieka rindām, tad viņa ne tikai pietrūkst, bet tie, kam viņš pievienojas, iegūst izšķirošu pārsvaru. Kungs viegli varēja Saulu iznīcināt, kad tas atradās ceļā uz Damasku, un līdz ar to vajātāju spēki kļūtu stipri vājāki. Tomēr Dievs savā aizgādībā ne tikai saudzēja Saula dzīvību, bet to atgriezta, tādā veidā ievērojamu cīnītāju no ienaidnieka rindām nostādot Kristus pusē. Kā prasmīgs runātājs un bargs kritiķis Pāvils ar savu neatlaidību un bezbailību bija ļoti atbilstošs pirmās kristiešu draudzes vajadzībām.” (E. Vaita „Apustuļu darbi”, 124. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Ko mēs varam mācīties no fakta, ka daži no Pāvila niknākajiem pretiniekiem bija viņa biedri jūdi, kas ticēja Jēzum?
2. Kā tu vari stāvēt par reliģiskajiem principiem un vienlaikus būt drošs, ka necīnies pret Dievu?

KOPSAVILKUMS:

Saula sastapšanās ar augšāmcēlušos Jēzu uz Damaskas ceļa bija noteicošais brīdis viņa dzīvē un agrīnās draudzes vēsturē. Dievs izmainīja kādreizējo draudzes vajātāju un padarīja Viņu par Savu izredzēto apustuļi, lai nestu evaņģēliju pagānu pasaulei. Pāvila pagānu uzņemšana draudzē, balstoties tikai uz ticību vien, dažiem draudzē izrādījās pārāk grūti pieņemama rīcība – spēcīgs piemērs, kā aizspriedumi var traucēt mūsu misijai.